У рожево-сумних блисках дня, що погасав,
Тихо пролунало;
– Мене… покохай…
Сяйво?
Рай?

За обрієм сонце впало.
День не червоніє,
Різко і жорстоко розляглося:
– Ні.
Тиша.
Ніч!

Хтось Жорстокий регоче,
Радіючи болем:
"Пам’ятаєш ці ночі?
Їх не буде ніколи!"

Хтось Жорстокий, пророчий…